

GİRİŞ

Acı bazen sert ve yıkıcı dalgalar halinde geliyor, insanın kalbini sarsıp örseliyordu. Diğer günler ise dalgalar ağır ve ezici oluyor, ruhu boğma tehdidi taşıyordu.

İnsanlar –iyi, önemseyen insanlar- zamanın bu acıyı iyileştireceğini söylüyordu. Parker onların haklı olmasını umuyordu ama şu anda yatak odasının terasında yaz sonu güneşinin altında dururken, anne babasının şoke edici, ani ölümünden aylar sonra bile, o değişken dalgalar hâlâ gitgel-lerine devam ediyordu.

Ne kadar çok şeye sahip olduğunu hatırlattı kendine. İçinde kaldığı bu uçsuz bucaksız şok ve acı okyanusunda erkek kardeşi tutunulacak sağlam bir kaya olmuştu. Parker gerçekten Del olmadan bu yas dönemini sağ salim geçirebileceğinden emin değildi. Sonra çocukluğundan beri yaşamının bir parçası, onun bir parçası olan arkadaşları Mac, Emma ve Laurel vardı. Kızlar, Parker'ın dağılmak üzere olan dünyasının parçalarını onarıp, bir arada tutan tutkal olmuşlardı adeta. Bir de uzun zamandır kahyaları olan huzur kaynağı Bayan Grady'nin sürekli ve sarsılmaz desteği vardı.

Evi vardı. Anne babasını bir daha bahçede gezinirken göremeyeceğini bilmek her nasılsa Brown Estate'in güzelliğini ve zarafetini daha derin, daha keskin bir hale getiriyordu. Bir daha asla alt kata koşarak inip annesini mutfakta Bayan Grady'yle gülerken bulamayacak ya da babasını ev - ofisinde bir anlaşma bağlarken duyamayacaktı.

Bu dalgaların üzerinde süzölmeyi öğrenmek yerine, kendini giderek daha da derin bir karanlığa çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Zamanın kullanılması, itelenmesi, ilerletilmesi gerektiğine karar vermişti.

Sadece bu zamanı kullanmasını değil, aynı zamanda anne babasının ona verdiği şeyleri tağlandırarak, bu hediyeleri ailesi ve arkadaşlarıyla birleştirecek bir yol bulduğunu düşünüyordu—öyle olduğunu umut ediyordu.

Yaklaşan sonbaharın baharatlı kokuları havaya karışırken üretkenliğe yönelik bir yol diye düşündü. Brown ailesi hep çalışmıştı. İnşa etmişler, üretmişler ve asla ama asla başarılarına dayanıp tembellik yapmamışlardı.

Anne babası, Parker'dan en az ondan önce gelenler kadar üretken olmasını beklerdi.

Arkadaşları onun aklını kaçırdığını düşünebilirdi ama Parker araştırma yapmış, hesaplamış ve sağlam bir işletme planı, güçlü bir model oluşturmuştu. Del'in yardımıyla da adil ve makul olan bir yasal sözleşme.

Yüzme vakti, dedi kendine.

Ve kesinlikle batmayacaktı.

Yatak odasına döndü ve şifonyerin üzerine koymuş olduğu dört kalın paketi aldı. Toplantı için her birine birer tane—gerçi arkadaşlarına bir toplantıya geliyor olduklarını söylememişti.

Duraksadı, kahverengi parlak saçlarını atkuyruğu yaptı sonra aynanın önünde öylece durup gözlerinin içine baktı. Bu masmavi gözlerin içinde yeniden kıvılcımlar çıkmasını istiyordu.

Bu işi başarabilirdi. Hayır, hayır, bu işi birlikte başarabilirlerdi.

Yalnız ilk önce onları ikna etmesi gerekiyordu.

Alt kata indiğinde Bayan Grady'yi yemeğin son dokunuşlarıyla ilgilenirken buldu.

Sağlam yapılı yaşlı kadın ocaktan döndü ve Parker'a göz kırptı.

“Hazır mısınız?”

“Bilmem, hazırlandım işte. Ama biraz gerginim. Gergin olmam aptalca mı? Sonuçta bunlar dünyadaki en yakın arkadaşlarım.”

“Atmaya hazırlandığın, seninle birlikte atmalarını istediğin çok büyük bir adım, Parker. Gergin olmaman aptalca olurdu.” Bayan Grady Parker’a yaklaşarak onun yüzünü ellerinin içine aldı. “Ben bütün paramı senin üzerine yatırıyorum. Haydi dışarı. Biraz şık olalım dedim, o yüzden şarap ve ordövrlerinizi terasta alacaksınız. Kızlarım artık büyüdü.”

Parker öyle olmayı dilerdi ama Tanrım, içinde anne babasını isteyen, onların sağladığı konforu, sevgiyi ve güveni arayan bir çocuk vardı hâlâ.

Dışarı çıktığında elindeki paketleri masaya koydu ve şarabı soğütucusundan alarak kendine bir kadeh doldurdu.

Sonra elindeki kadehle öylece durarak yumuşak ışıktaki önünde uzanan bahçeye, güzel ve küçük gölete ve yüzeyine düşen söğüt ağaçlarının yansımalarına baktı.

“Tanrım! Ben de o elindekinden istiyorum.”

Laurel kısacık kesilmiş parlak sarı saçlarıyla—arkadaşının şimdiden pişman olduğu bir karardı bu—aniden ortaya çıkmıştı. Lüks bir yerel restoranda tatlı şefi olarak çalışıyordu ve üniformasını değiştirmemişti.

Şarap kadehini doldururken ıslıl ıslıl mavi gözlerini devirdi. “Kızlar Gecemiz için programımızı değiştirdikten sonra yirmi kişilik acil bir akşam yemeği rezervasyonu alacağımız kimin aklına gelirdi? Mutfak bütün öğleden sonra tam bir curcunaydı. Ama Bayan G’nin mutfağı...” Ayakta geçirdiği saatlerden sonra sandalyeye çökerken derin bir nefes verdi. “Cennet gibi kokan huzurlu bir vaha. Akşam yemeğinde ne var.”

“Sormadım.”

“Boş ver.” Laurel elini salladı. “Ama şimdiden söyleyeyim, Emma ve Mac gecikirlse onlarsız başlıyorum.” Masanın üzerindeki paketleri gördü. “Bunlar da ne?”

“Kızlar gelmeden başlayamayacağımız bir şey. Laurel, New York’a geri dönmek istiyor musun?”

Laurel kadehinin üzerinden arkadaşına baktı. “Beni evden atmaya mı karar verdin?”

“Sanırım sadece ne istediğini bilmek istiyorum. Mevcut durumdan memnun olup olmadığını. Benim için buraya geri döndün, kazadan sonra ve—”

“Günübirlik yaşıyorum ve bir şey düşünmüyorum. Şimdilik bir planım olmamasından memnunum. Tamam mı?”

“Yani...”

Mac ve Emma gülererek içeri girerlerken Parker’ın cümlesi yarıda kaldı.

Emma’nın kabarık, kıvrım kıvrım saçlarıyla, muzip bir şekilde parlayan koyu renkli, egzotik gözleriyle çok güzel olduğunu düşündü Parker. Mac uçları dalga dalga olan koyu kıvrım saçları, muzip bir ışıltıyla aydınlanmış yeşil gözleri, kot pantolonu ve siyah tişörtü içindeki uzun, ince bedeniyle çok güzel görünüyordu.

“Neye gülüyorsunuz?” diye sordu Laurel.

“Erkekler.” Mac, mutfaktan geçerlerken Bayan Grady’nin ellerine tutuşturduğu brie peynirli ekmek kütürü ve ispanaklı tartla dolu tabakları masaya bıraktı. “İki tanesi Emma için bilek güreşi yapmaya karar vermiş de.”

“Ama tatlıydılar,” dedi Emma. “İki kardeş dükkana annelerinin doğum günü için çiçek almaya gelmişlerdi. Konuşurken bir baktık, işler oraya varmış.”

“Bizim stüdyoya da sürekli erkekler gelip gidiyor.” Mac masadaki kaseinin içinden şekerli bir kırmızı üzüm alarak ağzına attı. “Hiçbiri de benden bir randevu koparabilmek için bilek güreşine tutuşmuyor.”

“Bazı şeyler asla değişmez,” dedi Laurel kadehini Emma’ya doğru kaldırarak.

“Ama bazı şeyler değişir,” dedi Parker. Artık başlaması, harekete geçmesi gerekiyordu. “Bu akşam hepinizin gelmesini istememin sebebi de bu.”

Emma peynirli kırıtlara uzanırken duraksadı. “Bir sorun mu var?”

“Hayır. Ama hepinizle konuşmak istediğim bir konu var.” Parker kararlı bir tavırla Mac ve Emma için de birer kadeh şarap doldurdu. “Oturalım.”

“O-oh,” diyerek hazırlandı Mac.

“O-oooh’luk bir durum yok,” dedi Parker ısrarla. “Öncelikle hepinizi çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Ve sonsuza kadar da seveceğim. İyi ve kötü o kadar çok şey paylaştık ki... En kötü günlerimde de her zaman yanımda oldunuz, biliyorum.”

“Her zaman birbirimizin yanındayız.” Emma uzanarak elini Parker’ın elinin üzerine koydu. “Gerçek arkadaşlar öyledir.”

“Evet, öyledir. Benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmenizi istiyorum ve içinizden biri teklif etmek üzere olduğum şeyi denemek istemezse, sebep ne olursa olsun, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez.”

Parker, arkadaşlarına konuşma fırsatı vermeden elini kaldırdı. “Şöyle başlayayım. Emma, sen bir gün kendine ait bir çiçekçilik işi istiyorsun değil mi?”

“Kendimi bildim bileli istediğim şey bu. Yani dükkanda çalışmaktan da mutluyum ve patron kendi tarzımı uygulamam için epey alan bırakıyor; yine de umarım günün birinde kendi yerim olur. Ama—”

“Henüz ama’lara gelmedik. Mac sen de günlerini pasaport fotoğrafları ve bebek pozları çekerek harcayamayacak kadar yaratıcı ve yeteneklisin.”

“Evet, yeteneğimin ucu bucağı yok,” dedi Mac, “ama insanın karnını doyurması da gerek.”

“Kendi fotoğraf stüdyon olsun isterdin.”

“Justin Timberlake ve Ashton Kutcher’in benim için bilek güreşi yapmasını da isterdim—bu da onun gibi bir şey.”

“Laurel, sen bir pasta şefi olmak için New York ve Paris’te eğitim aldın.”

“Evet uluslararası bir pasta şefi.”

“Ve kalkıp Willows'ta çalışmaya razı oldun.”

Laurel ıspanaklı tartından bir parça ısırıldı. “Hey, ama—”

“Biliyorum, anne babamı kaybettikten sonra yanımda olmak istemen de bu kararda etkendi,” diye devam etti Parker. “Ben kendi şirketimi açmak amacıyla bazı araştırmalar yaptım. Aslında işin neyle ilgili olacağına dair eskiden beri bir düşüncem de vardı ama hep boş bir hayal gibi geliyordu. Size de hiç bahsetmediğim bir hayal bu. Ama şu son birkaç aydır, daha ulaşılabilir, giderek daha doğru gelmeye başladı.”

“Tanrı aşkına Parker, söyle artık,” dedi Laurel.

“Bir şirket açmamızı istiyorum. Dördümüzün, her birimiz ilgi ve uzmanlık alanına göre kendi bölümünü idare ederken, bu ilgi ve uzmanlığı tek şemsiye altında diyelim, toplayabileceğimiz bir şirket.”

“Şirket açmak mı?” diye yineledi Emma.

“Oynadığımız düğün oyununu hatırlıyor musunuz? Hani hepimiz sırayla rollere bürünür, kostümler giyer, temalar planlardık.”

“Ben en çok Harold'ı evlendirmeyi severdim.” Mac, Brown'ların uzun süre önce ölen köpeğini hatırlayarak gülmüsedti. “O kadar yakışıklı ve sadıktı ki.”

“Bunu gerçek hayata geçirebiliriz, oyunu bir şirkete uyarlayabiliriz.”

“Küçük kızlara cici kostümler, pastalar ve çok sabırlı köpekler sunarak mı yani?” diye sordu Laurel.

“Hayır, onlara eşsiz ve büyüleyici bir mekanı—bu evi, bu geniş bahçeyi; muhteşem pasta ve tatlılar; insanın kalbine dokunan aranjman ve çiçekler; yaratıcı ve harika çiçekler sunarak. Benim üzerime de bir düğünü ya da başka bir önemli olayı müşterilerimizin hayatlarındaki en önemli gün haline getirecek bütün detayları düşünmek kalıyor.”

Parker nefes alarak hızla devam etti. “Anne babam sayesinde sayısız bağlantı var elimde. Gıda tedarikçileri, şarap tüccarları, limuzin servisleri, toplantı salonları—her şey.

Elimde olmayan şeylere de ulaşacağım. Her hizmetin dahil olduğu bir düşün ve organizasyon şirketinden bahsediyorum—dördümüzün ortak olduğu bir şirket.”

“Bir düşün şirketi.” Emma’nın gözlerinde hülyalı bir bakış belirmişti. “Kulağa harika geliyor ama yine de bu işin altından—”

“Elimde bir işletme modeli hazır. Tablolar, rakamlar ve varsa yasal sorularınıza her türlü cevabım var. Del bana epey yardımcı oldu.”

“Biliyor mu?” diye sordu Laurel. “Delaney, Brown Estate’i, evinizi bir işletmeye çevirmek istemene bir şey demedi mi?”

“Bu konuda tamamen arkamda. Arkadaşı Jack de havuz evini üzerinde birkaç oda bulunan bir fotoğraf stüdyosuna, konuk evini üzerinde dairesi olan bir çiçek dükkanına çevirmemize yardımcı olmaya hazır. Ek mutfağı da senin çalışma yerin haline getirebiliriz Laurel.”

“Burada, Brown Estate’te mi yaşayacağız?”

“Öyle bir alternatifiniz var yani,” dedi Parker Mac’e. “Yapacak çok işimiz olacak ve hepimizin civarda ve birbirine yakın olması daha iyi olur. Size şemaları, modeli, rakamları, projeksiyon tablolarını ve diğer çalışmalarını göstereceğim. Ama içinizden biri bu fikre sıcak bakmıyorsa bir anlamı yok. Ve eğer öyleyse, şey...işte onu ikna etmeye çalışacağım elbette,” diye ekledi Parker gülerek. “Hâlâ hoşunuza gitmiyorsa da vazgeçeceğim.”

“Asla vazgeçmezsin.” Laurel bir elini kısıcak saçlarının arasından geçirdi. “Ne kadar zamandır bu konunun üzerinde çalışıyorsun?”

“Ciddi olarak mı? Aktif olarak mı yani? Yaklaşık üç aydır. Del’i ve Bayan G’yi de ikna etmem gerekti çünkü onların desteği olmadan bu iş asla yürümezdi. Ama konuyu sizin önünüze getirmeden önce her şeyi biraz olsun netleştirmek istedim. Bu bir iş,” dedi Parker. “Bizim işimiz olacaktı o yüzden önce her yönüyle düşünmek istedim.”

“Bizim işimiz,” diye tekrarladı Emma. “Düğünler. Bir düğünden daha tatlı ne olabilir!”

“Ya da daha çılgınca,” diye ekledi Laurel.

“Dördümüz çılgınlıkla gayet iyi baş edebiliriz. Parker?” Mac elini uzatırken gamzeleri belirginleşti. “Ben varım.”

“Modeli, şemaları görmeden emin olamazsın.”

“Evet, olabilirim,” diyerek düzeltti arkadaşını Mac. “Bu işi istiyorum.”

“Ben de.” Emma elini iki arkadaşının ellerinin üzerine koydu. “Ben de bu işi istiyorum.”

Laurel derin bir nefes aldı ve tuttu. “Sanırım buna oy birliği deniyor.” Ve elini diğerlerinin üzerine koydu. “Nasıl düğün yapılırmış gösterelim herkese.”